

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fera d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:

St. Borat, 5, Pral.-2.ª
CIUTAT DE MALLORCA

(Administrador: Juan Riutort.)

LA AURORA

A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d' En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N.º Ernest Frau, Brossa.—Llibreria Amegual y Muntaner.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

El rei En Jaume II

i

El Castell d'Alaró

Els soldats Cabrit i Bassa

Demunt el pla de Mallorca, prop de nostra llarga cordillera s'aixeca colossal i formidable una gran roca color d'aram i color de ferre que'n diuen el *Castell d'Alaró*. Tot ell és ple d'història i de llegenda. Una porta tanca l'austera soledat que allà dalt impera i ja per altra part no escalarieu la montanya. Està serrada a plom per totes bandes. Solsament un caminó estret i mal pla pujant costa a través pel bosc vos deixa arribar a l'antiga entrada edificada pels serrahins al caire de l'abisme.

Diu l'història que el Rei En Jaume el Conqueridor, després de sa darrera venguda a Mallorca en 1269, va fer el seu últim testament repartint tots els seus estats entre sos dos fiiis D. Pere i D. Jaume. Ja feia temps que dins la família reial aragonesa hi reinava la desconcòrdia promoguda per l'ambició dels fiiis. Així és que, mort el primogènit D. Anfós en 1260, semblava que llavors havia de venir la bonansa. Però ¿què me'n direu? Com si el cel volgués castigar la malícia de D. Pere i de D. Jaume qui havien mirat amb mals uis i amb entranyes d'enveja a son germà mort D. Anfós, vet-aquí que la desunió vengué demunt ells dos i desde llavors les se dugueren. Son pare, el Conqueridor, qui preveia els terribles efectes que podrien produir aquelles discòrdies, ho tengué en conte an es testament i aposta deixà an el fii major D. Pere els reinats d'Aragó i València juntament amb el condat de Catalunya, i a D. Jaume Mallorca, Menorca, un troç d'Ervissa que perteneixia a la Corona, la baronia de Montpeller i Vallespir, i els condats del Rosselló, Cerdanya, Conflent i Colliure, morintse en la pau del Senyor l'any 1276, no sens advertir-los que s'estimassen un amb l'altre i se conformassen cadascú en lo seu.

Peró el rei En Pere no hi poria donar passada que el seu germà segón li hagués hagut d'escapsar els seus Estats de tal manera, privantlo de Mallorca, el Rosselló i la Cerdanya i Montpeller; deia que per cap estil volia romandre sense aquells Estats que li pertocaven en hereuatge com a fii major. Així es que mes de una vegada ho envià a dir-ho a D. Jaume II que aquells Estats li pertocaven a ell, an el rei En Pere. I la cosa s'embuià tant i tant que desde l'any 1277 una partida de pics estigueren a punt de declarar-se en guerra. D. Jaume, vegent l'impotència seua de combatre amb D. Pere, i per por de pitjor va convenir en fer una compostura amb D. Pere i segons ella se sometia feudatari de la corona aragonesa quedant obligat desde aquell dia a prestar homenatge an els reis d'Aragó i a protegirlos i aïdarlos contra qualsevol inimic. Esvaintse d'aquesta manera l'estimació fraterna entre ells dos no se poria torbar molt la brega fatal que havia de causar tantes desgracies.

El rei de França mogué guerra an el d'Aragó i se preparava per entrar

amb un exèrcit dins catalunya. Y vet-aquí s'apurament gros en que es trobava llavors D. Jaume II rei de Mallorca: Per una part veia l'obligació de defensar el territori del seu germà el rei En Pere perque le hi havia promès; però per l'altra també recordava les ofenses i agravis rebuts d'ell, i adames considerava que les seues forces serien inútils en el Rosselló i res avansaria. ¿Que faria en aquell entremitj? El Papa havia excomunicat el rei d'Aragó i entregat les investidures d'aquest a un fill del de França, per lo tant no es gens d'extrenyar que D. Jaume II se resolgués per la part de França i de l'Esglesia. Desventurosament les tropes inimigues, després d'algunes invasions foren retudes i disperses pel rei aragonés. Aquí tornam tenir apurat el rei de Mallorca: per una part vegé perdut tot el fruit que podria esperar d'aquella aliansa, i per l'altra se trobava amenassat del seu germà vencedor i venjador a tota ultransa, puis en aquell

mateix any 1285 ordená un exèrcit per venir a prender-li Mallorca. Mes, una maleficia que al sorprengué pel camí li feu veure l'impotència de satisfer els seus desitjos, i així és que ho encarregá an el seu fii primogènit D. Anfós i se morí dia 2 de Novembre d'aquell mateix any.

Mentrestant D. Anfós amb una armada poderosa, estols numerosos d'almogavers arribava a Mallorca i posava devant la Porrassa. Llavors els partidaris mes resòlts de D. Jaume II se veren obligats a escarpase de l'invasor partint uns cap an el Rosselló, aón vivia el rei de Mallorca, refugiantse altres dins el recinte amuradat del Temple i els que quedaven se'n anaren a tancar als castells de Santueri, Alaró i Pollensa. La ciutat s'entregá dia 19 de Novembre d'aquell any, i feren lo mateix els altres pobles de l'illa. Solsament els tres castells que hem dit posaren resistència a les armes aragoneses. Però la torre aón tremolá

que voluntariament s'era entregada a son germà! La memoria del castell d'Alaró segurament deuria ajugerar les seues penes.

Are els ossos d'aquells dos valents homos se guarden dins dues urnes de pedra sense inscripció de cap casta a la capella de devall l'orga dedicada a San Simó i San Judes a la Seu de Mallorca.

Antigament el poble los venerava baix del titol de S. Cabrit i S. Bassa com mós ho afirmen els llibres antics de reso, i no solsament tenien festa propia, sinó que hi prenien part interessada els Jurats del reine.

Are demunt aquesta roca altíssima regada amb la sanc d'aquells dos valents soldats hi ha bastida una petita capella dedicada a Ntra. Sra. del Refugi, aón acudeixen sempre seguit els devots alaroners a demanar ausili i socós an aquella que constantment la invoquen per Mare. Al petit retaule del altar s'hi veuen pintats a l'oli dos esbelts soldats armats de llansa que representen a Cabrit i Bassa rebent la pauma del martiri. Dins un petit relicari de la sacristia s'hi troben també dues costelles que nos fan recordar la veneració que el poble los tenia en dies passats.

I aquí la ploma s'escapa de les mans i la boca se sent prou aixuta al voler dir i escriure paraules de gloria i llahor als dos invictes feels del rei En Jaume II. Escoltau, però, aquests versos plens d'excelsitut que han sortit del fons del cor d'un poeta de la nostra terra:

«Bessons en tot aquí demunt florieu
ungits en llum de juvenesa blonda.
Ereu vibrants tots dos com dues fletxes,
ereu esbelts tots dos com dues llanses
ereu potents tots dos com dues roques
com aquest puig i el puig de l'Aucadena; (1)
guerrers novells qui al vespre us adormieu
tot esperant grans matinades épiques.»

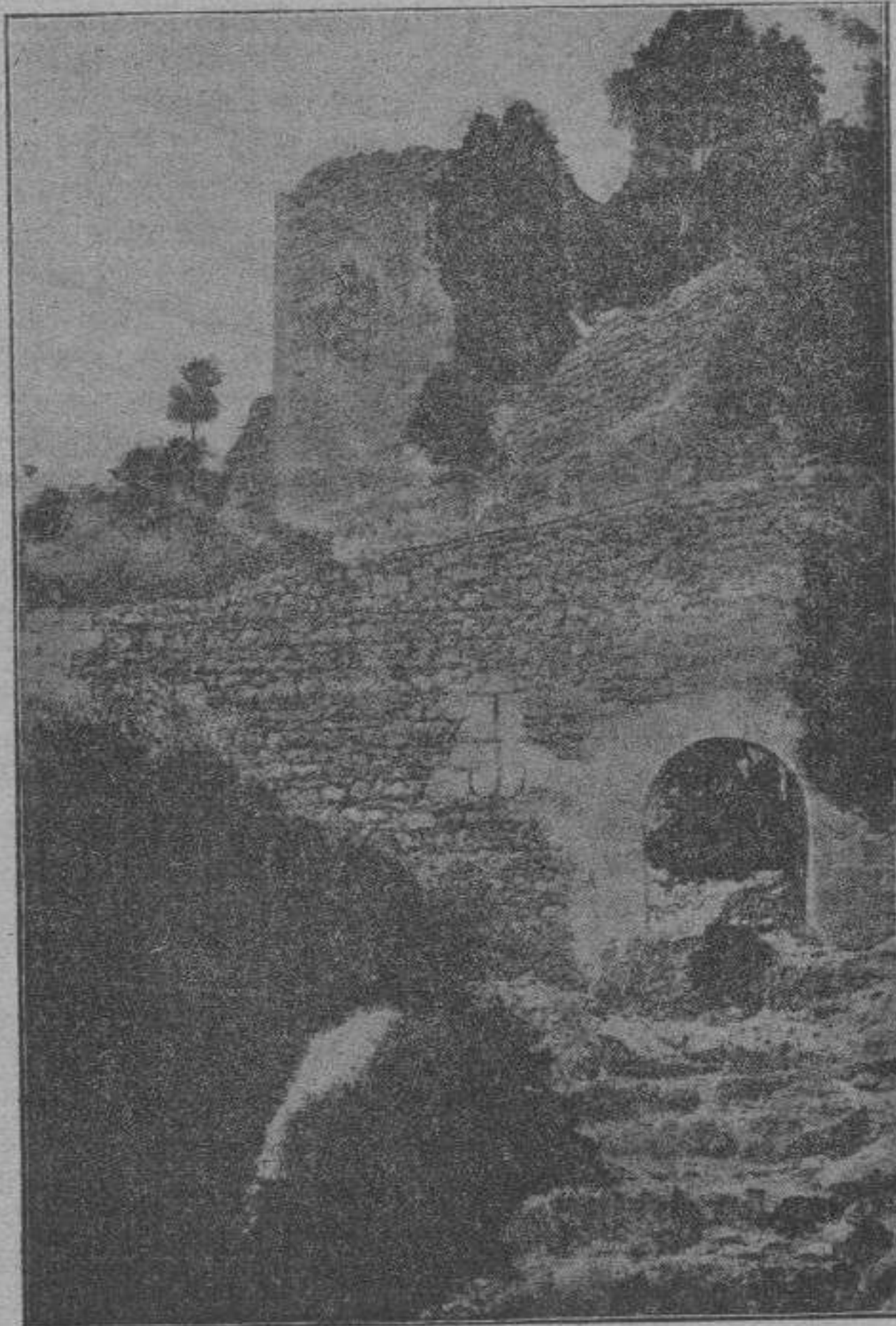
I mes avall afegia:

«Vengueren nits i dies d'estret selge.
Amb ulls ardents miraveu com passava
la llibertat demunt l'ala indómita
dels esparvers; la fam va trencá'ls brassos
dels defensors heroics...»

I encara vola
la bona olor de vostra cremadissa,
i sura'l fum etern del holocauste
transfigurat en nimbe i en llegenda».

Una visita al Castell d'Alaró es de lo mes agradable i deleitos que es puga dir. Dins la pau d'aquella quietut excelsa l'anima frueix la serenidat de les nits constel·lades, i de bell dia porreu estendre vastament la mirada per demunt la nombrosa escampadissa de pobles i masies de Mallorca, sobre els olivars i les garriges, la badia de la Ciutat, blava com el cel que nos emmantella, i fins i tot les illes de Menorca i Cabrera.

(1) Un altre penyal molt gros que confronta amb el del Castell.

Porta única per entrar al Castell d'Alaró

per darrera volta la bandera del rei En Jaume II fou la del Castell d'Alaró.

Aquest consistia en la mateixa roca, servint-li de murades sos mateixos precipicis; tan sols per fer inexpugnable l'obra de la naturalesa fons suficient a l'art construir demunt la porta d'entrada un petit torreó, i així aquell vastíssim recinte quedava segur de qualsevol assalt i sorpresa. Arribaren les tropes inimigues i enrevoltaren el castell d'armes. Tres mesos durà el siti. Mes, de tot d'una tot fou inútil. L'única porta que donava entrada an el castell es trobava fortament tancada a l'insolent fii del Rei En Pere perque els pocs que permaneixien feels al de Mallorca l'havien sellada amb un segell de fidelidat i llealtesa i primer derramarien sa propia sanc que rompre el seu sagrat jurament. I així va esser: Dos nobles soldats En Gujem Cabrit i En Gujem Bassa posaren la mes heroica resistència que, encara que no mos ho afirmi l'història, ho trobam escrit en els

llibres de reso i memories del culte que durant sigles sencers se tributá an aqueis dos martirs de la fe del jurament. Diuen que ofès el jove rei per la irreverencia del chiste que escapá de sa boca d'En Cabrit el qual, fent alusió a la identidat del nom del rei i el nom d'un peix qui també se diu anfós, va dir que *anfós se menjava amb salsa*, va promete que seria cremat de viu en viu i aguiat a manera de *cabrit* juntament amb el seu company En Gujem Bassa, i, que retuda la guarnició, complí promesa tan inhumana.

Fins a tal punt arribaren a parar aquelles antigues desconcòrdies de la família Aragonesa. Però, be val admirar la fidelidat d'aquells dos heroes de l'història mallorquina. Havien jurat defensar a tota ultransa la bandera d'En Jaume II i ho volgueren cumplir fins a derramar sa propia sanc: ¡Com devia recordar-ho D. Jaume en els seus dies d'amargura, abandonat allà en el Rosselló, al pensar en la traició de l'illa

EL BISBE CAMPINS

§. 3.

Vicariatge Capitular. Elecció bisbal.

Dia 14 de novembre de 1897 troben mort dins el llot lo Rdm. Dr. D. Jancinto M.ª Cervera de gloriosa memoria dia 19 s'aplega l'Il·lm Capítol de Canonges i elegueixen Vicari Capitular el jovenívol Magístral, amb sorpresa agradabilíssima de casi tot Mallorca. Això feu brollar l'idea de demanar-lo per Bisbe. Dins dos dies tots els Rectors i Vicaris in capite de Mallorca hagueren firmada una Instancia an el nunci del Papa i una an el Govern d'Espanya, fent tal petició, Instancia que duen a Madrid i presenten allà on pertocava los Rts, Rector de St. Jaume de Ciutat avui M. I. Mn. Bonaventura Barceló, Dignitat d'Arxipreste de la Seu, i el Rector d'Esporles, mes envant Rector de Sóller i finalment Capiscòl de la mateixa Seu, lo M. I. Mn. Sebastià Maimó i Truyols (mort 28 de setembre de 1913.) La cosa anà tan en popa que devers dia 10 de janer de 1898 ja arribaren noves de Roma que la Santa Seu acceptava per Bisbe de Mallorca el Vicari Capitular Campins; dia 10 de febrer següent arriba la noticia que Sa Majestat l'havia Presentat a la Santa Seu per tan sublim càrrec, i en repicaren a la Séu i a totes les altres esglésies de la ciutat, causant tal nova una satisfacció general com poques vegades s'era vista dins Ciutat i la part forana. El Papa l'accepta i el preconisa dia 21 d'abril per Brevi de 4 de maig Bisbe de Mallorca; pren possessori de la Diócesi dia 25 de juny; dia 27 ho fa sobre a sos diocesans pel *Bolletí Oficial*, me fa a mi Vicari General i Governador Esglesiàstic fins que torn de Madrid de consagrar-se, i aquell mateix dia hora baixa se tanca dins la Residencia de Pares de la Companyia de Jesus, fent-hi nou dies d'Exercicis Espirituals; acabats ells, s'embarca cap a Alacant i d'allà cap a Madrid a on reb dia 17 de juliol la consagració Bisbal; arriba a Mallorca die 23, dia 24 fa la seua solemne *Entrada*, observant totes les ritualitats de rúbrica i de costum, prenent-hi part tota la Ciutat, demostrant tothom una alegria que no era de dir, per motiu de que la gent estava ben convençuda de que el Bisbe novell reunia totes les grans qualitats de sabiduria, ilustració, experiència i virtut que escauen a tan alta sobirana Dignitat. Els set mesos de Vicariatge capitular, els cinc anys de Canonge Magístral els sis anys de Rector i tots els altres anys de la seua vida tots fragants de la bona olor de Crist, eren altres tantes de penyores i averanys de que s'inaugurava un Pontificat gloriós.

§. 4.

Primeres petjades: Decrets importants. Reforma del Pla d'Estudis del Seminari.

Quatre dies després de feta l'Entrada dona el Bisbe novell sa primera Pastoral, a on exposa què és la Dignitat i Potestat Bisbal, que té per objecte realisar dins les ànimes la santificació, i demana el concurs de tothom per dur-la a cap. Aquesta Pastoral ompli de gaubança els cors feels, donant los coratge ferm.

Una cosa vengué molt de uou, el sistema, que adoptà tot d'una i el seguí fins a la mort, de posar en llatí tots els documents diocesans que sortien dalt el *Bolletí Oficial* endressats exclusivament an els clergues, per capturar de rel la curiositat mal sana de certs caps de-grí.

L'obra que empren i posa en planta tot d'una es la reforma del pla d'estudis del Seminari, donant dia 20 de setembre el famós decret *Ratio Studio-*

rum servanda in Seminario Conciliaris Sti. Petri Diocesis Majoricensis, a on posà:— *exàmens de llatí* pels alumnes de tots els cursos, que se fan la primeria de cada any;— *Química i Historia Natural*, afegides an el curs de física;— *Inst. tucions i Crítica Bibliques i Dret Canònic*, afegides a la Teologia i les feu *obligatories*, allà on primer eren *lliures*;— *Grec, Hebreu, Contabilitat, Historia de Mallorca, Astronomia, Llengua i Literatura Mallorquina, Historia de la Filosofia i Oratoria Sagrada*: aquestes vuit assignaturas se cursen just el dijous demati;— *Patrologia* (paimer eralliuere ilafeu obligatoria): *Arqueologia Sagrada i Historia de la Literatura*. Totes les persones il·lustrades i cultes saludaren tal reforma amb vius aplaudiments, enviant an el novel·l bisbe calentes en horabones la *Lliga de Catalunya* i el *Centre Excursionista de Catalunya* (Barcelona) per l'institució de les càtedres de *Llengua i Literatura Mallorquina d'Historia de Mallorca* i per les altres càtedres introduïdes dins el novel·l Pla d'Estudis. La nostra Llengua Catalana, cent voltes benvolguda ja tenia una càtedra dins un Centre d'Ensenyansa Oficial Superior: la primera càtedra que ha obtinguda dins tot el seu reialme (Catalunya espanyola i francesa, Balears i Reine de Valencia). Quina trascendencia no tenia aqueixa reforma del Pla d'Estudis, amb tantes d'assignatures noves, d'orientació tan avenguda, tan polent, tan ampla, tan tan anostradora, tan enlairada? Quin bé no han fet i no seguiràn fent tan belles ensenyanses dins el jovent clerical, dins l'Esglesia de Mallorca?

Darrera la reforma del Pla d'Estudis del Seminari vengué el Decret de dia 10 d'octubre «sobre conservació d'ornaments i objectes artístics» de les esglésies de Mallorca, a on «recomana a tots» els qui n'estan encarregats, que «conservin amb molt de esment tot quant hi haja de gens de mèrit artístic o arqueològic», i de que no se fiin del cas que en facen els ignorants, sinó «les persones competents i perites». I diu en rudes tot això: Per més que ens consta que cap (carregat d'església) ignora ni deixa d'observar les lleis severíssimes de l'Esglesia que priven la alienació de bens i d'objectes preciosos; no obstant, perque les ofertes tentadores dels qui adquireixen obres d'art per dur-les se'n a l'extranger, podrien donar ocasió, amb la penuria que reina, a que qualcú amb zel poc laudable intentàs expedients de venudes o barats per bé d'edificis o ornamentals; Nos feim a sebre, que no estam disposats a tramitar cap d'aqueixes sollicituts. Mereixeràn, doncs, gran alabança aquells que, sentin altament de l'art cristià, capturin dilapidacions que l'inexperiència i l'astúcia consumaren sovint amb igual complicitat.» Tots els amics de l'art celebraren coralment tal *circular* del Bisbe, i l'Associació Arqueològica de Barcelona el felicità (21 janer de 1899) amb tota l'ànima per haver fundada en el Seminari la *Càtedra d'Arqueologia Cristiana*.

La capella principal del Palau se trobava en un estat deplorable. El Bisbe emprèn la seua restauració, embellint-la tot lo posible, i dia 25 de febrer (1899) s'obri an el culte, establint-hi per primera vegada i amb facultat pontificia el SS. Sagrament.

Movem de fer una església nova a So'n Carrió, perque la vella era com un boal de mal-fenta i esquerrana; i per encalentrir el cor an aquella pobre gent en tal obra, endressa el Bisbe una Pastoral en bon mallorquí i ben llampant an el Rt. Vicari i demás feels d'aquella feligresia. Feim els plans de gust romànic, dia 22 de maig Sa Il·lma. posa ja la primera pedra amb tota la solemnitat del Pontifical Romà, comencen les obres amb gran ardor, essent-ne el Bisbe el contribuent més gros, i dia 14 d'abril de 1907 la benef,

casi acabada de tot i amb la deguda solemnitat.

Aprofitant una idea de Mn. Jusep Rullán, lo meritíssim autor de l'*Historia de Sóller* (Palma, 1875-1876. — Dos tomos en 4. ben gruixats), fa fer un *Compendi de Doctrina Cristiana* a on hi hagués lo més sustancial del *Catecisme Diocesà*, de tamany setzau i que's pogués donar per deu cèntims de pesseta. Ens ho comanà a Mn. Jusep Miralles, a les hores Canonge-Arxiuer i avui Rdm. Bisbe de Lleida, a Mn. Miquel Costa i Llobera, el poeta caporal de Mallorca, i a mi; i la primeria de juny romangué llesta l'edició, aprovant la el Bisbe per decret de 13 de dit mes; i abans d'un any ja se'n hagué de fer una nova edició. Aquesta *Doctrineta* ofería la particularitat de dur la *Lletania Lauretana* en mallorquí per avesar la gent a dir-le-hi i tallar de rel els greus desbarats i esforalladures horribles que resulten de dir-la en llatí, sense entendre lo que diuen.

Tan vitenc era el zel del Bisbe Campins per la conservació i defensa del tresor artístic i arqueològic de les esglésies, que no se contentà amb el Decret de dia 10 d'octubre de 1898, sino que dia 17 de juliol de 1898, sino que dia 17 de juliol de 1899, després d'haver-ho madurat ferm, dona el solemne Estatut *De rebus ecclesiasticis accurate recteque gerendis*, establint:— *a*) per l'art. I, que no serà permès a negú construir, adobar o trastocar cad església, oratori, capella, altar, rectoria ni cap joia ni objecte d'algún valor, pertanyent al culte, sense la venia i coneixement de l'Ordinari i sense sometre a l'aprovació del mateix el plà i descripció de l'obra projectada;— *b*) per l'art. V, queden privats els Rectors d'esglésies de vendre, baratar, empenyorar ni estojar, ni guardar fora de l'església qualsevol joia o objecte pertanyent al culte;— *c*) per l'art. VII, priva de llevar ni restaurar qualsevol monument antic sense previa consulta a l'Ordinari;— *d*) i per l'art. VIII mana fer dos inventaris de tots els objectes de cada església; un per l'arxiu de la mateixa i l'altre per l'arxiu del Palau.— Els altres articles, xxx entre tots, se refereixen a la recta administració de les coses esglesiàstiques, donant disposicions avengudíssimes, que no s'aturen de produir excel·lents resultats per tot allà on les observen feelment. Durant tot el seu Pontificat el Bisbe Campins feu tot quant sabé per mantenir vigent aqueix Estatut tan explícit, tan sabi, tan clarividient, per bé de l'art, de la cultura, de la prosperitat i de l'honor de l'Esglesia.

No sols demostrà el novell Bisbe preocuparse de les obres d'art, sino també dels monuments escrits, creant per edicte de 24 d'agost d'aquell mateix any l'*Arxiu Històric Diocesà*. Deia dins aquell *Edicte* memorable que, seguint l'exemple de les principals esglésies d'Orient i d'Occident, que sempre malavetjaren tenir llurs arxius come tresors d'alt preu, sobre tot l'Esglesia Romana, que erigi an el Vaticà l'arxiu més polent de tot lo mon, creava l'*Arxiu Històric Diocesà*, manant aplegar-hi tots els documents de la Curia i de la *Cambra de Govern* i tots els de les Parroquies, exceptuant just els recents *sagramentals* i d'altres coses que no afecten a l'Historia; feia avinent que Mn. Mateu Rotger recorria a compte de la Mitra els arxius parroquials amb orde de replegar tota la documentació que hi hagués de caràcter històric, fent les referides excepcions; i acabava anomenant dit Mn. Rotger cap de tal *Arxiu Històric*, i manant an els Rts. Rectors d'esglésies que li fessen costat en tot lo referent a la replega de documents i a Mn. Rotger que facilitàs an els «conradors de l'antiguedat» l'entrada a l'Arxiu, i que posàs els documents a disposició dels qui s'hi acostassen per fer-hi estudis històrics i per procurar

el bé de les esglésies, però no an els qui just cercarien llur profit particular o el d'altres, exceptuant aquells documents que la prudencia manava reservar. La feina de l'*Arxiu Històric Diocesà* serà: *a*) ordenar els documents. *b*) fer-ne el catàleg, *c*) aplegar els qui van alloure, *d*) consignar segons les lleis de la sana crítica totes les coses que vagen succeint, dignes de romandre escrites per ensenyança dels venidors. Respecte dels llibres i altres documents que havien de romandre a les parroquies, mana que els Rts Rectors o els arxius particulars que s'anomenin, los guardin ben acondicionats a lloc segur i decent.— Totes les persones il·lustrades i cultes no pogueren menys d'aplaudir amb tota l'ànima aqueix *Edicte* i se'n alegraren fora mida.

Lo endemà en donà un altre d'edicte lo Rdm. Campins de tanta d'importancia com els anteriors, endressat a procurar la santificació del Clero, manant que els preveres practicassen *exercicis espirituals* cada any i tancats dins qualche Casa Religiosa, i un dia de *recés espiritual* cada mes, per mantenir-se ben fervorosos, ardits i acorats per poder esser autèntics *Ministres de Crist* i *Dispensadors dels Misteris de Deu*.

Dia 21 de juní havia cridat el Bisbe els seminaristes a un *Certamen Científic-literari* just per ells, senyalant-los nou temes i oferint-los altres tants de premis pels qui se'n desfessen millor. Els temes eren lo més variats i sugestius: 1.ª *Una poesia sobr la vocació de St. Pere*; 2.ª *Una descripció de l'arribada del cadàver del Bt. Ramón Lull a Mallorca després del martiri*; 3.ª *La telegrafia sense fils*; 4.ª *Restauració de la Esglesia de Mallorca an el sigle XIII*; 5.ª *Estudi filosòfic-teològic del «Libre del Gentil e los tres sabis» del Bt. Ramón Lull*; 6.ª *Les Investidures: estudi històric-juridic sobre les lluites entre l'Esglesia i l'Estat durant els sigles X-XII*; 7.ª *Estudi sobre l'Evangelí de St. Juan*; 8.ª *Traducció i anàlisi d'un text grec*; 9.ª *Traducció i anàlisi d'un text hebreu*. Se feia avinent que els treballs referents an els temes 1.es 2.es i 5.es porien escriure-los en llatí, mallorquí o castellà. La nostra Llengua Catalana rebia aquest homenatge del Rdm. Sr. Bisbe.— Doncs dia 4 d'octubre se celebrà tal certamen, sortint-hi premiats Mn. Salvador Galmés, Mn. Llorens Riber, Mn. Juan Garau, Mn. Juan Quetgles, Mn. Jaume Borràs i Mn. Emili Sagristà, cridats tots ells a esser honor de les nostres Lletres, com han demostrat els fets. Va sorprendre tothom que aquell's seminaristes tan tenrals se'n sabessen desfer tan garrit d'*aquells* temes tan rimats.— L'any qui vengué davant tornà haver-hi *Certamen Científic-literari* pels Seminaristes, i n'hi ha hagut cada any de llavò ensà, produint magnífics resultats, esperonant admirablement el jovent clerical, fent brollar un floret d'escriptors dins el Clero, com mai s'era vist dins Mallorca, lo qual es una honra grossa per l'Estat sacerdotat.

Ademés, hi ha que dir que dins aqueix any 1899 l'Exm. Capítol de Canonges de la Séu de Valencia dia 1 de maig elegí el nostre Bisbe Senador del Reine i dia 10 de novembre el Senat le hi proclamà solemnement, i ell jurà el càrrec i en prengué possessori.

Tudats!!

Serien les tres del capvespre quant deixava el meu estudi i bufet de matretjos.

Era l'hora del descarregament del cap; i per això aprofitava l'ocasió deliciosa d'anar una estona a xalar amb mos companys de lluita periodística. La Redacció de LA AURORA era el

nostro centre, i no vos dic si n'hi havia de tirada de Sant Matgí a devers Cort! Valga an els trens-vies! Ja fris de que sien elèctrics! Quin tencar i obrir d'uis llavò!

De cop som an el portal de la Redacció i tir la punta aromàtica del puro, i ja som partit per endins.

La cambra no és molt gran ni molt esplèndidament adornada.

Un Sant Cristó presideix. Allà una llibreria estibada; aquí voltant un sofànet, una dotzena de cadires; una taula i revistes i periòdics a bolics.

El Redactor en cap, ja m'hi esperava amb molta devoció.

I comensam a descapdellar...

—Toc, toc! Poren entrar, quant ja són dedins?

—Si que tens raó, amic Guiem! I quin vent te du per aquestes aigües?

—Vent de mestral, qui pega amb sa destrall! A la fi el som trobat! He fet una trescalament de mil dianxes!

—Seu, homo de Deu, devora mi! i conta impressions! Senyor Clar, aquest és el nostre actiu corresponsal de Manacor.

—Si, Senyor; i tindrè molt de gust si en qualque cosa el puc servir.

—Gràcies, amic. Què és i L'AURORA que va encara quart creixent per allà?

—No hu sé que farem d'avui envant! Ell s'altra diassa me daren un retgiró, que m'pensava anar-lo a contar a San Pere.

—Digués, homo, i que te va succeir?

—I què'm via de succeir! Que s'horrabaixa d'un diumenge estant per sortir a pegar quatre passes, me compareixen a ca-meua una dotzena d'estornells—perque no hu són més que estornells!—amb un quants que feien de caporals respectables, més cremats que un titerer cap-xifollat en mig de la funció, i sense dir bon dia ni bones tardes, m'etziben aquesta: Vos mos heu insultats i venim a protestar al manco.

Heu de sebre per quin estil mos heu tractats de *desequilibrats* a noltros i an es nostro centre! Ai! estimat! i que vos pensàveu que no hi havia més que descapdellar!

—Germanets! sí que vos enfilau! —vaig dir jo.—No sé de queme pugueu parlar!

—No fassau es beneit per no pagar s'hostalatge! Meam! sí conexeu aixó! i amb aire de trianf m'allargaren una AURORA, assenyalant-me amb el dit l'article TUDATS!

—No hu conec! tant sé ara com llavò!... Que voleu dir?...

—Lletgiu idò.

Fills meus, no sabia on anàvem, lletgia emocionat. Un qui'm pens que és el president feia sabonereta. Allò de Centre de *desequilibrats* no li passava p'es coll.

—Y direu que això no va per noltros?

—Jo no veig per res el nom de Manacor ni res que fassi olor des vostro centre!

Vaig seguir lletgint.

Aquella descripció dels jovencells d'avui en dia és de lo més graciosa i al viu.

—Jo sé la meua part, deia un escrivant improvisat.

—Y jo vos ne puc donar de comptes amb una cuereta, cridava un altre contador de negoci a la menuda. (El fill de Na Tófolà grandolàs que ara el dediquen a ses lletres, també protesta-va!)

—Estic content,—vaig respondre jo—prova de que no và pei voltros!

—No va per noltros!! sí no pot esser més exacte ni més ben escopit! (va dir d'una escapada el qui fa de president.)

—Ni som al-lots de bordell!—deien tots a la una, ben picats. Jo no vaig voler alsurar més la cosa; però, me creguin, davall davall m'havia arribat

que una partida de xeubes d'aquests, apunten come glories, a la fulla de memories íntimes les visites del potecari per enguents i bàlsem que farien empagaïr els seus pares.

Acabàrem de lletgir l'article i les vaig dir: Que'm tirin d'una passa si sé que voleu!

—Sí això no és fet vostro—i què ha de esser fet d'aquest torre-pipes, va rompre un jove molt senyor!—vos heu enviat noves de noltros per que qualque escrivit de Ciutat mos posàs en solfa! Si no pot ser de menos! Quisvuia mos conegui no dirà altra cosa!

—Germanets, jo no sabia si estàveu an el món! Però si trobau que vos han retratat a voltros, ningú més be vos coneixerà que voltros mareixos. I així ja va vostro, i qui és *confrare que prengui candela!*

—Això s'arreglarà!—digueren a chor!—I encontinent, miraren de cova d'ui i... no passà res més.

I quant es càs va esser entés vaig treure en net. Que tot d'una que lletgiren LA AURORA, un digué: L'AURORA surt de Manacor; els elets que recrimina nopen esser més que noltros.

—Qui ho ha escrit?—demanà un altre.

—Es Corresponsal.—Ca! no sab fer això.

—Se coneix que aquest té sa mà trencada en so escriure!

—Sabs que tenc d'ansia que no sia es capellà Biel!

Y aquí sentenciós, el qui fa de president digué: Si el trist capellà Biel no sab fer més que això, desd'ara he perdut es concepte a tots els cupellans i frares.

(Valent silogisme! i el *latius hos, quampremissae, conclusio non vult?*—res res; questió de lògica i sentit comú!)

En tregueren a rol-lo una partida an els quals perposaven l'escrit, fins que un, que estava pensa qui pensa a un cornaló de sofà, s'arrabassa aquesta: Eureka! eureka! ja hu veig. El corresponsal ha enviat ses noves de noltros i un escrivit de Ciutat les ha endiumenjades.

—Ja hu serà ja!—digueren tots.—Anem a ca-es Corresponsal a esbaltir-lo d'un cop.

I se'n vengueren amb processó!...

—Que ha sentit ploure! Senyor Clar,—me digué el Redactor en cap.—Ell no s'ho devia pensar!

—Y que és vosté l'autor de s'article ditxós?

—Emperò bono, i aquests senyors que anaven de bo?—vaig exclamar,—per que farien riure un enterro.

En primer lloc demosten amb aquest esvortó de protesta ridícula que són un tudats de primera bona.

Mirau que succeí. Cont d'una quinzena d'anys... un poc més. Feia la Corema a la Seu el cèlebre jesuïta, Pare Solà. Un dia predicà de la mala premsa i donà retgles precises per coneixer-la en tots els graus i matissos amb que's desfressa. L'ondemà una partida de periòdics, protestaren del sermó, dient que el Pare Solà les havia insultats a ells. Que fa ell?

El diumenge qui vé davant, puja a la trona i comença imponent més que mai: «San Juan Crisòstom predicava un dia de l'usura amb aquella eloqüència sobirana i amb la llibertat evangèlica que'l caracterisava; acabat el sermó, s'hi presenta a ell un senyor, tot inflat, i li diu: Jo me sent insultat en lo que acaba de dir; la gent me signava amb so dit. I San Juan Crisòstom li digué ben a plom: Voleu dir que sou un usurer idò?—Un altre dia fiblava la immodestia, i una senyora molt entonada i vestida molt frescament li etziba aquesta, després del discurs; Jo me tenc per ofesa davant tot el poble. Voleu dir—rompé el Crisòstom—que sou una immodesta?—I jo s'altre dia vaig fiblar de casta forta la mala premsa i vaig fer llum per que no caiguésseu

entre les arpes d'aquest reptil oiós, i s'ès redreçat impotent i malferit un escabotell de periòdics, giscant que jo els he insultat. Ells son idò, la mala premsa!»

Encara'm fa pell de gallina. Una bomba no hauria fet més maig!

Ja féreu bé, amic Guiem, de di-lo-ho: Voleu dir que voltros sou els tudats!

Perque o no saben lletgir, o se creuen tenir l'exclusiva del *desequilibri*; i una cosa i altra fa plorera.

I a on les anomenen en res ni per res, ni ells ni Manacor. Que el periòdic es de Manacor i a totes passades s'ha de referir an els assumptos de casa? Ja hi anam calçats per aigo! No'n voldria veure altra que els inquers, si tenen qualque centre de sa mateixa niçaga, que no tendria res d'extrany, per que el seu periòdic va copiar l'article, (i entre parèntesis, trob que haurien de notar-ho d'on el copien) se ficassen dins es cervell que l'article va per ells i just per ells.

No, no tenen l'exclusiva del *desequilibri*. Per desgracia no han mester la llanterna de Diògenes, per trobar arreu arreu per Ciutat i viles més o manco grans, una guarda de tipos inflats-culti-parlants que són la personificació de la tesis que volguèrem desplegar. Que la lectura de llibres immorals tuda tots els sentiments més delicats, i llança l'home an el baxest de les passions més ferestes, i en el *desequilibri* de la vida.

Ah! com es bon ver que qui té la cova de paia, prompte la s'encén! i així, qui és *confrare que prengui candela!*

Mirau: content estic de això. Per que veig que les tesis d'orde intel·lectual o moral, vivificant-les en realitats visibles i paupables, prenen un relleu més intens. Ja tenc idò marcat el carrerany del meu trofi.

Y perque a ningú més que a mi donin la culpa d'haver-los comesos, com diuen, d'avui envant, fora *creuats* ni *creuades* ni altres *seudòmins* per firmar els escrits, que bon nom vaig rebre an el sant bautisme.

C. CLAR.

Santa Catalina. Octubre. 1915.

"Mala anyada"

Un bon senyor mos contava, lo malament qu'heu passava el mon an aquell moment, i deia tot descontent,

Quant l'anyada es presentava com cap homo mai pensava, tal torrentada vengué, qu'els camps per tot assolà, i la pedra s'en dugué, lo que l'aigo mos deixà.

Els melons qu'allà sembràrem que cada dia regàrem, la pedra les mos xapà. L'ametllé nostro, esbrancat, la metla en terra tirà i el demés fruit s'ha tudat.

¡Ja està bé qui pà tendra! Tot, tot enguany faltará, la pau a demunt la terra i el menjar al conradó. ¡Encara acabà la guerra aniria tot milló!

La vinya seca ja està, i de reims, ni per menja el mildem mos n'ha deixats i los camps estan replets de cuques, escaravats i d'altres animalets.

Manacor.—Tetembre 1915.

POLITXÓ

Aquest vol esse torero a judicà p'es vestit però es més un atrevit i un tipo tan presumit que li poren dir «gorrero».

Les nostres miseries

Els artistes sensualistes

La llibertat absoluta que teniu el artistes, fomentada pe'ls aplausos de la societat i dels critics ilustrats; autorisada pel silenci incompreensible d'una part dels custodis de l'integridat moral i confirmada per verguyoses tolerancies historiquas, que tot vos ho han passat i vos ho passan com se passan les impertinencies de l'innocencia infantil, se fa intolerable quant tradueix l'esperit sensual modern, fent-se'n l'interpret histrionic. Vos serviu dels recursos expresius flexibles del color i de la linia per abultar d'intent la pudenda llaga social. Tot n'està contagiad i tacat d'aquest sensualisme artístic: les decoracions, les exposicions, les ilustracions; eis teatres, els salons recreatius, els anuncis, les tarjetes postals, les revistes, tot lo que es pasturatje de la moderna societat.

El desnuu admet gran diversitat d'expressió: els clàssics antics el saberen revoltar d'una majestat clàtica i austera dins la bellesa de la forma; l'intensitat de l'idea que vivia dins la figura artística desvirtuava l'aspecte sensual; pero vosaltres violentant a voltes la mateixa forma natural intensificau aposta el caire provocatiu; el colorit, l'aire, el moviment baix de l'inspiració sensualista esdevenen molls, afeminats, lascius, el mateix paisatge es invadit per aquesta morbositat degeneradora. No veis aquest cultiu exagerat del color?

Avui se sent l'anyorament de la casta sensillesa de Fra Angélico; de la robusta severitat d'En Miquel Angel; de la vigorosa i sobria elegancia d'En Rafael Sanzio; de la noblesa, del equilibri, de la educadora eloqüencia i de altres qualidats que en les escoles passades floriren. I es que vosaltres vos inspirau en el malatís sentimentalisme materialista, i els grans artistes passats se inspiraven en sòlids i elevats principis espirituals.

Ja sé que vos fa fastic tot lo que fa olor de classicisme; però vosaltres enteneu per classicisme la correcció i rigidesa escolástica, la petrificació de certes formes; per això voleu espolsar amb llibertat tot lo correcte, tot lo acabat, tot lo armoniós i cercau aglaprir dins la vostra exploració rebel·la novetats anticlássiques. Anau esbarrats: el calssicisme es la forma espiritual intrínseca del art que informa totes les bones escoles i tendencies sense quedar enterrada en cap d'elles; forma viva, independent del temps i del lloc, principi d'armonia i de bellesa que h

fetes immortals totes les grans obres d'art i sensa el qual no subsistirán les modernes per noves que sien. Per això les vostres obres sensualistes son anticlássiques, en el sentit vertader de la paraula, i morirán juntament amb la desgraciada i raquífica societat que maten la vostra inspiració i que constitueix l'objecte del vostre art.

E.

Vat-aquí mitja dotzena de músics aprofitats; se'n van lo més animats d'arreglats, desfressats, doberets a la balaquera.

Décimes desbaratades

XXVII

Tots es paissos neutrals qu'observen neutralitat segons diuen han jurat fé anà a Roma a peu descals a tots es curts de gambals que an es Canal de la Manxa han provat de fé sa planxa, i devora es riu Isonso han volgut ballà fent s'onso amb macarrons dins sa panxa.

XXVIII

Un any es Divenres Sant un governadò d'Hugria volgué fé en punt de mitj dia s'uiastre ballant ballant; va donà part a Alicante es jutge de S'Esgleietà que va perde una treseta jugant un vespre a París, mentres Sant Francesc d'Asís predicava a sa Vileta.

XXIX

Un decapvespre en s'estiu quant ja se ponía es sol cantava un «Duo» totsòl un mosso de «C'an Llofriú;» aixó hu và sébre ur: cautiu que se'n'via anà d'Algé per veuresi amb un aré se'n aniria a Manila, cantant ses glories d'En Sila, que và morí l'any qui vé.

XXX

Quant feren la Catedràl tots és sabatés d'Erbissa volgueren cantà una missa es capvespre de Nadal; amb aixó'l Rei del transvaal và fregí cent esparrais amb dotze cabesses d'ais, sobressada i aubergini perquè's cunyat d'En Rossini feu de tira mil badais.

ORTÉP

Un bon germà

(Segueix).

El rei, més empiulat que Rodrigo dalt la forca, tot d'una que veu es duc, li dona una forta aferrada p'es coll de s'alegría que tenia de tornar-lo veure tan bó i sá, li demaná noves de sa seua exida i si tan mateix n'havia trobada cap de jove per muller seua.

—Si que l'he trobada, respongué es duc, i de tan bon manament, que está disposta a casar-se amb tu es dia que vulgues. Es s'atota més ben taiada de quantes he vistes, basta dir-te per no anà de més proangols, que se que duc pintada, an es costat seu fá por de lletja. El Bon Jesus m'ha fet llum i foris.

Quant el rei s'hagué escoltades ses paraules d'es seu germà alabant sa jove li entraren ganes de que le hi mostrás al acte, per voure si anava errat d'osques i si li donava es duc cresta per ballesta; pero aquest s'hi aposà donant-li entenent que sa jove volia gordar en tot i per tot ses usances de sa seua terra, i que referent a nocés n'hi havia una que privava an es novii voure sa novia fins pasats tres dies de festes que solen anar devant es de ses nocés.

An el rei li vengué ben tort haver d'esperar tres dies més per treurer-se es gat d'es sac de si sa jova qu'es seu germà li havia duita era més garrida que sa pedra marbre d'es bosc i rossa com sa gota de sanc d'es falcó. Pero quin remei li quedava sino esperar i teni paciència que la Mare Priora en tenia? Segurament que si hagués pogut pegar una sempenta an es tres dies i fer-los corre amb una ecalacio, e-hu hagués fet.

Al entretant mana i dispón el rei que se prepar dins es palau lo que sia menester per ses nocés i que se fassi sebrer a marquesos, contes, ducs, barons i altre gent de qui ha dalt, de que en nom seu venguessen a posar peus de vall taula.

Arribà es primer dia de festa i es menjador real s'ompli de gent de pondo de tot es reine, treguent tota casta de menjarets exquisits; alla haguesseu vist com s'en desfeien es convidats, cap d'ells era prim de barra. Quant s'hagueren passades ses derreries, es duc s'axeccà des seu lloc i prenguent sa paraula, contà a pedres menudes s'exida que acabava de fer per llunyanes terres i tot d'una que tengué bona avinentesa ensetà lo d'es cavall meravellós qu'havia comprat i que feia més de deu milles de fexina per minut.

Quant tota aquella gernació de convidats e-hu senti, se pensá qu'es duc li volia fe voure del blanc negre i nigú hi hagué que e-hu cregués, prenguent-ho per una bravetjada.

¿I que fa es duc? mana que duguen es cavall meravellós, pega bot demunt i prengué tal fua que nigu en penes tengué temps de veurer-lo partir, romanguent en sos cabeis drets.

Passat es minut, tornà es duc gojos demunt es cavall de fer ses deu milles i tots volgueren provar-ho i quant hagueren feta sa provatura, encare e-hu trobaven mal de creure.

Prest tocà es torn an el rei que se mirava la feta boca closa; mes es duc que era s'unic que li entenía be sa flor, tot d'una que vé que's seu germà s'anava a posar demunt es cavall, com e-hu havien fet ets altres, amb bones paraules malavetjè llevar-li d'es cap aquella idea qu'el poria dur a ses tres pedretes.

Pero el rei cada vegada se feia fort i s'agontava p'el sant espinac de voler colcar demunt es cavall per no es ser manco qu'ets altres. Anant a posar peu a s'estribo i voltar cama per axencar-se, es duc que se veia atacat de passos a un carreró que no passava, se treu s'espassa i investint tot dret an es cavall, li acora tota fins an es manec, fent-lo caure sec en terra dins un bassal de sanc.

Tan a repel vengué aquella accio an el rei i tan volat romangué que ja no cernia en son cedàs; ets uis li espietjaven de rabia i treguent-se també s'espassa hagués tengué cor d'enfornar-la dins espit d'es seu germà, sino prenen ses messions per ells es convidats, calmant s'enuig del rei. Tot comentant cada ú sa passada d'es cavall meravell,

que deixa veu estès en terra, s'entornaren a ca seua i aixiacabà es primé dia de festa.

Vengué es segon i comparegué an es palau real sa mateixa gernació enllepolida d'es dia abans. Tregueren en taula una partida d'aguiats capassos de fer rompre es dijuni a qualsevol penitent del desert. Tots es convidats malavetjaven i feien bé, no porre gens de temps perque era preciós, i es criats que servien, anaven com uns bellerugues, sempre depressa i sense aturai que no porien donar basto an aquella trecalada de trebucs que menjaven i tenien més lleugeresa a ses mans per posar miques dins es sac, qu'un xambó i cada punt no feien més que refegir are salsa de sa salsera, su are rostít de sa palangana i aixi de lo demés. Sobre tot aquells dies valia més esser botxins que criats d'aquell palau, i quant arribà es vespre no e-hu contaren per vega tan es baltits estaven de cansament.

Acabat es gran dinar, es duc torna prende sa paraula treguent a rotlo lo d'es papagai.

—N'he duit un, s'exclamà, tan extrany i meravellós, qu'es veu qu'el toc roman un jovenet de deu anys.— Dins aquell menjadò esclatà un rum rum fest i tot eren uis que se miraven s'animal extraordinari qu'es duc havia duit de terres orientals, i dins poc una partida de mans allargades demanaven fer sa provatura, sobressortint emperó ses del rei que volia descarregar-se de demunt un bon fexet d'anys.

—No toquis es papagai es primer de tots, digue es duc an el rei, perque seria en perjui de sa justícia. No veus que abans convé que passin sa má es més veis demunt es plomatge de s'animal i així seguint cap amunt fins an es més joves?

El rei trobà qu'es duc havia parlat com un angel i aixi se fé; mes amb tot i aixó mai aquell lleva s'ui de demunt es seu germà per por de que no fes mala fi abans d'hora, recordant sa terrible amenassa d'es bruxot.

Tots es caps pares, segons s'edat de cada ú, havien ja passat sa mà de munt es plomatge d'es papagai i ben clara s'era manifestada cada pic sa virtut maravellosa de s'animal.

Una partida de ducs, duqueses, contes, conteses i altre gent de qui fa fer que ja havien doblegats es setanta i treien una cara tota ruada i rapelosa, se trobaren després d'es tocament amb una fatxada més lluenta qu'un ivori i més llissa que la mar encalmada, amb un delit i coratge que los vessava per ses rels des cabeis i en tenien per vendre perque eren romassos de deu anys.

Un derrera s'altre, es torn arribà an el rei qui tot alabat d'haver arribada s'hora de tornar un jovenet, quant anava a pòssar mà demunt es papagai, es duc que descreia porer-li torse s'oreia amb raons, esceprá sa seua i quant la vé segura ecsiba amb tota sa forsa una espasada an aquell animal meravellós que axamplà es potons i morí.

El rei, quant e-hu vé, sa cara li fumava, se treu també s'espassa, la venta al aire per donar-li es dret demunt es cap d'es duc i e-hu hagués fet, si es convidats no e-hi prenen cartes, estoviant amb aixó un dia de judici. I d'aquesta manera passà es segon dia de festes.

(Acabarà)

A. PONS

Secció local

Diumenge se publicà un bandol diguent: Què amb virtut de lo dispost per el Sr. Governador Civil, queda terminament prohibit matar cap porc p'el consum particular sense que el Menescal de la Vila lo haja visurat, havent-lo de avisar amb 8 dias de anticipació els de fora Vila, i amb 24 hores els de dins la

Vila. Per avisar han de anar an el Repè de la Vila, de les 8 a les 12 del mati i de les 2 a les 6 del capvespre.

Sembla que enguany amb ses eleccions de retgidors no hi haurá gran lluita, o per ventura no gens.

Aixi mos agraden ses coses, i sobre tot la pau i harmonia que és lo millor que podem desitjar.

La novena de les Animes que predica Mossèn Antoi Servera és molt concorreguda com tots els anys sol esser-ho a Manacor.

Die dos de Novembre, o sia el dia dels «Morts» el vespre en el convent de Pares Dominics se farà amb tota solemnitat la conclusió del mes del Rosari y farà el sermó el Rt. P. Llorens Sempere O. P. Doctor en Sagrada Teologia i Dret.

A la Sagrada Familia, se celebrá l'aniversari de la primera missa que se digué a la casa. Al mati a las viut Comunió General i al vespre sermó, Trisagi dels angels i Te-Deum tot com sa sunosa amb Nostr-Amo Patent Deu vulga que el fundador ne puga celebrar molts d'aniversaris.

El M. I. Sr. D. Jusep Oliver, Governador Esglesiàtic de sa Diócesi, ha manat que en lloc de ses oracions per malalt que se resaven a totes ses Misses, demanant a Deu sa salut del Sr. Vicari Capitlar, S. V., se dignen tres dies ses oracions d'acció de gracies, per haver alcançada de Deu sa curació de ses greus malalties que ha tengudes.

Dilluns passà d'aquest mon a l'altre, confortat amb els sants Sagraments, el Sr. D. Jaume Bonet i Mas, que sia al cel.

Sa consideració que s'havia merescuda se manifestà ben be amb sa molta de gent que anà a resar-li el rosari, que l'acompanyà an es cementeri i que assistí lo'n demà an es funeral que se celebrá en sufragi de sa seua ànima.

Noltros donam es condol a sa seua Sra. esposa i a tota sa distingida familia, i al mateix temps demanam a Deu que les concedesca sa resignació cristiana.

També volà al Cel després de penosa malaltia, i a s'edat de 12 anys, Na Isabel Vives i Rosselló, fia major de D. Nicolau Vives.

An aquest bon amic i a tota sa seua honorable familia los acompanyam en so sentiment i demanam a Deu que les concedesca es consol i conformansa necessaris per suportar aquesta tribulació.

Aquesta stemana hi ha tornades haver de nuncies, fetes per sa Guardia Civil, d'alguns subjectes que faltaven an es Retglament de policia de carreteres.

Convé no estar descuidats.

Dissapte passat vengué a Manacor amb automòvil En Belmonte per veure ses Coves des Drach.

Sa festa de la Puresa, que resultà solemne com sempre, se celebrá segons es programa que anunciarem.

Pero ademés de sa festa religiosa hi hagué sa repartició de premis a ses alumnes des curs passat, que sa va fer a les quatre des capvespre dins sa gran sala des Col'legi.

Presidi s'acte el Sr. Batle D. Montserrat Truyols, juntament amb el primer tinent don Pedro Galmés, els Pres. D. Juan Durán, don Juan Mascaró i D. Salvador Oliver, i ademés les Rdes. MM. Giménez, Vives i Ramonell.

Després d'una hermosa melodia que cantà un chor de alumnes, el Sr. Batle repartí es premis que consistien en medalles, corones, diplomes i llibres. La Sta. Margalida Bonet pronuncià un discurs de gracies molt hermos i apropiat, i el Sr. Truyols felicità a ses Religioses de la Puresa p'es seus trabais per s'ensenyansa i a ses col'legiales per sa seua aplicació.

Enguany pareix que hi ha a Mallorca molt de planter d'ametlers i en general van més barato que ets anys passats, i encara sa tendència és a baixar.

Mos contem que enguany s'han venudes moltes de figues seques. Per paga arribaren a pujar fins a set duros es quintar; pero també baixaren fins a quatre.

Tipo-it. de Amengualy Muntaner